

EDITORIAL

Gri yaz

"İstanbul, belki en meymenetsiz yazını yaşıyor. Yağmurlar içimizi temizleyeceğine, sebepsiz yere eşlik etme ihtiyacı doğuruyor. Yataktan sıynılmak için spatula gerekiyor!" **Nur ÇİNTAY**

Merak

"Kahverengi kelekler gördüğümüzde 'Bunlar nereden çıktı' deriz de, şimdiye kadar Türkiye'ye gelmemiş sanatçılar birden akın etmeye başladıklarında aynı soruyu sorar mıyız acaba?" **Mehmet BARLAS**

Kirmızı kitap

"Devletin, ülkesi ve milleti olmaz. Milletin, devleti ve ülkesi olur. Millet asil olunca, devlet demokratikleşir, herkes hukukun içine girer, ülke de huzur bulur ve refaha kavuşur." **Hüseyin GÜLERCE**

WEB günlüğü BLOG

UYUYAN ADAM

1974 tarihli bu film, modern yaşamın ağırlığını kaldıramayan, 'tu-tunamayan' birey üzerine en enteresan filmlerden biri. Filmin izleyiciye aşıladığı ruh hali ve yakaladığı etki, bir Joy Division albümünün karanlık melankolisine ve pesimizmüne sahip. "Uyuyan Adam" da 77 dakikalık sinemasal yolculuğuna benzer bir kafkaesk yetersizlik temelinde başlıyor.

Artık hiçbir şey hissetmeyen bir adamın hikâyesi üzerinden.

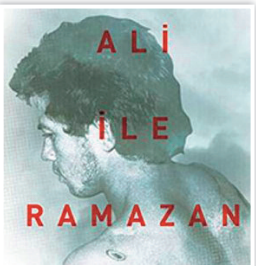
depomm.blogspot.com

BEKÂRA KAZAK

BU sabah uzun zamandır ilk defa üşüyerek uyandım. Hoşuma gitmedi diyemeyeceğim, ne yalan söyleyeyim bunaltıcı sıcaklara minik bir ara vermek de fena değil diye düşünüyorum şahsım adına. Bir yandan da havaların hafif serinlemesi ile kış koleksiyonlarını ve özellikle kalın kazakları incelemek daha bir kolay oluyor. Cidden 2010 sonbahar kış sezon defilelerinin hemen hepsinde karşımıza çıkan kazak kullanımı önümüzdeki soğuk kış günlerinde bekâr kızların da rahat rahat ısınabileceği sinyallerini verir gibi... Demedi demeyin...

www.iconjane.com

ALİ İLE RAMAZAN

+ 18 oldu-ğunu kesinlikle söylemek gerek, kitap beni perişan etti, hayata bakışımı yeniden sorgulatacak kadar etkiledi. Yaşanmış bir hikâye, gazetede gördüğümüzde tüü reziller dediniz adamların hayatlarına girince pek öyle diyemiyorsunuz. Aşk yakalarsa yer, zaman, dil, ırk, cinsiyet sormuyormuş, hesaplanamıyormuş aşk. Ali ile Ramazan kadar sevebilmeniz dileklerimle.

tavsiyeland.blogspot.com

ÇOCUKLUK

YÖN kavramını bilmediğim zamanlara gidiyor aklım. Sağım neresidir solum neresi. Daha sağın sarmı sakla solun ise soğanla öğrenilebileceği yaşlarda bile değildir. Şımarmanın bir başka çeşididir yön sormak. Anneye ve babaya çocuk dilinden ne-reye gideceğimiz veya oraya nasıl ulaşabileceğimiz gibi sorular sorarak şımarılır. Ne güzeldir şımararak çocukluğun en büyük nimetlerinden bir tanesi. Kimse size bir şeyi zorla yaptırmaz; kafanızın dikine gittikçe daha mutlu olursunuz ve her yaramazlık farklı şekillerde ödüllendirilir!

morocomm.blogspot.com

Bu sayfada yayınlanmasını istediğiniz yorumlarınızı, bir fotoğrafınızla birlikte editorial@htgazete.com.tr'ye gönderebilirsiniz.

Kendi yaşamında var olmaya cesaret edemeyen insan içten içe öfkeli. İçinde hem kendine, hem çevresine karşı örtük bir öfke vardır. Bu öfke kendini, şikâyet etme, karamsar olma, sevgisizlik, her olayın arkasında art niyet ve komplo arama şeklinde gösterir

ÇOCUK içine doğduğu ortamda kendi anlam verme sistemini oluşturma çabasına başlar. Hepimiz anlam verme sistemimizi bir aile ortamında geliştirmeye başlarız. Çocuğun içinde yetiştiği aile, çocuğun aklının gelişmesine destek ya da köstek olabilir. Çocuk anlam verme sistemini geliştirirken bir yandan özdeğerini de geliştirmeye başlar. **Özdeğeri yüksek kişi**, mutlu bir şekilde yaşamaya hakkı olduğuna ve bunu gerçekleştirebilecek gücü olduğuna inanır. Özdeğer alanında psikolojide önder isimlerinden bir olan Amerikalı psikolog **Nathaniel Branden**, özdeğer tanımının iki boyutu olduğunu belirtir: 1- Kişinin kendisini yaşama uygun görmesi (feeling appropriate to life); 2- Mutlu bir yaşam için kendi aklına ve becerilerinin yeterli olduğuna güvenmesi (efficacy).

Özdeğer iki nedenden dolayı insanın yaşamında çok önemli: 1) **Özdeğer kişinin kendine ve dünyaya nasıl bir anlam vereceğini temelden etkiler.** Özdeğeri yüksek biri sakin ve huzur içinde ilişki kurarken, özdeğeri düşük biri aynı ortamda

kaygılı ve gergin bir tavır içinde olur. 2) **Özdeğer yaptığımız seçimleri büyük ölçüde belirler.** Farkında olduğumuz ya da olmadığımız binlerce günlük seçimlerle yaşamımızı oluştururuz. Özdeğeri yüksek kişi aklık ve gerçekçi seçimler yaparak mutluluk ararken, özdeğeri düşük kişi aklına güvenmediği ve gücüne inanmadığı için acıdan kaçınmak, kendini bilinmeyen düşmanlardan korumak üzere seçimlerini yapar. Özdeğeri yüksek kişi yeni deneyimlere, onların getirdiği heyecanlara kendini açarken, diğeri kendi hapisanesinin duvarlarını öreerek tek düze bir hayat yaşar.

Aile ortamı çocuğun özdeğerinin tek belirleyicisi değildir, ama en önemlisidir. Çocuğun özdeğerini olumsuz etkileyen etkenlerin bir listesini vermek istiyorum: (Bu listeyi **Nathaniel Branden**'in yazılarında ve kitaplarından esinlenerek oluşturdum.)

- Çocuk kendince önemli şeyler anlatırken onu

dinlemeyerek, **"umurumda değilsin"** duygusunu vermek.

- Başkalarına konuşurken ona bakmamak, onu dışlamak.

- Sürekli **"koşma düşersin; dokunma kırarsın"** türü sözler söyleyerek çocuğa yetersizsin duygusunu vermek.

- **"Ağlama, bağırma, gülmeye, konuşma"** gibi sözlerle onun duygularını ifade etmesini engellemek.

- Onunla alay etmek, onu küçük düşürmek.

- Onun düşünce ve duygularının saçma ve değersiz olduğunu izlenimini vermek.

- Çocuğu utandırarak ve suçlu hissettirerek denetlemek.

- Aşırı koruyucu bir tavır içinde çocuğun yaşamla temasını kesmek.

- Temelde, **"sende bir bozukluk var; sen normal değilsin"** duygusunu vermek.

- Çocuğu tamamiyle başıboş bırakarak hiç ilgilenmemek, hiçbir disiplin oluşturmamak.

- Keyfi olarak değişen kurallara göre yetiştirmek.

Fotoğraf: Rogelio V. SOLIS / AP

Maskeler komik, atlar görkemli

APPALOOSA, Amerikan yerlilerinin yetiştirdiği bir at ırkı... Derisi bembeyaz olan bu atlar, leopard, kar tanesi, battaniye, mermer ve buz desenleriyle dikkati çekerler. Appaloosa 2010 Dünya Şampiyonası'na katılan 3 at, Jackson'dan

Alabama'ya dönerken, özel araçlara bindirildiler. Görkemli Appaloosaların karizmaları çizildi mi bilinmez ama, gözleri, sinek gibi haşarelerden ve ultra viyole ışınlarından bu komik maskelerle korundu.

■ DIŞ HABERLER

Madımak ve Başbağlar: Hâlâ kanıyor!

2 Temmuz Madımak ve 5 Temmuz Başbağlar katliamlarının üzerinden 17 yıl geçti. Devletin gözü önünde gerçekleşen

İnsanın içini kanatan ve bu toprakların gördüğü en dramatik katliam Madımak da; Madımak'a misillemeymiş gibi gösterilen ve sabah uykusunun mahmurluğu henüz dağılmamışken kurşunlara hedef olan Başbağlar'da 17 yıldır, kim tarafından hangi karanlık oyunun sahnesi haline dönüştürüldüğünün aydınlatılmasını bekliyor.

33'ü aydın 35 kişinin diri diri yakıldığı Madımak, insanlık tarihinin kara bir lekesidir; zira insanlık tarihinde, ateşe atılan insanların karşısına geçip slogan atacak ve dışarı çıkmak isteyenleri engelleyecek bir gözü dönmüşlüğe rastlanmıyor. Madımak katliamı, kendi varlıklarının kabul edilmesi ve inanç alanına ilişkin taleplerinin gerçekleşmesini isteyen Alevilerin, kendisini laik olarak tanımlayan devletin her türlü güvenlik gücünün gözü önünde ve saatlerce süren bir kuşatmayla birlikte yapılması açısından da kara bir leke olarak duruyor. Madımak katliamı, bu nedenle aynı zamanda, Osmanlı'dan bu yana **"zındık ve mühlid"** olarak adlandırılan Alevilere yönelik, devletin

Yüksel Işık
Gazeteci Yazar

bakış açısını da resmediyor.

Oynanan büyük oyuna 35 masumu kurban veren Başbağlar, insanlık tarihinin bir başka kara lekesidir. Misilleme gibi gösterilerek, farklı inançlar arasına nifak tohumları serpmeyi ve Anadolu'da süregelen kadim kardeşliği dinamitlemeyi amaçlayan bu karanlık katliam da, devletin derinliğinin gözünün dönmüşlüğüne işaret ediyor. Madımak da, Başbağlar da, farklılıkların zenginlik olduğu bir coğrafyadan tek tipleştirilen Anadolu'ya uzanan acılı bir sürecin son halkaları olarak orta yerde duruyor. Bu yüz karası vahşetleri, tarihin tozlu arşivleri içine atmak, toplumsal travmaların şiddetlenmesine kapı aralamaktır. Vicdanı olan bir toplum, bu vahşetleri unutmaz! Toplumsal belleği diri tutabilmenin yolu, Madımak'a müze, Başbağlar'a anıtsal bir nitelik kazandırmaktan geçiyor.

Alevi, Sünni, Kürt, Türk, bütün Anadolu insanının birbirini anladığından kuşku yok; sorun, farklılıkları olan toplulukların birbirine düşman olması için bin bir oyun çeviren karanlık güçlerin **"derin"**liklere sirayet etmesinden kaynaklanıyor. Bu bir gerçek ve bu gerçek, bütün

çıplaklığıyla önümüzde duruyor. Maraş'ta, Çorum'da, Taksim'de gerçekleşen katliamların açığa çıkarılması için gerekli demokratik irade ortaya konulmuş olsaydı, Madımak ve misillemeymiş gibi gösterilen Başbağlar gerçekleşmezdi!

Yıllardır dile getirilen, devletin gözü önünde katliamın gerçekleştirildiği Madımak'ın müzeye dönüştürülmesi talebi, kara leke niteliğindeki otelin kamulaştırılmasıyla bir aşamaya gelmiş bulunuyor. Geline nokta unutulmaması gereken şey, Madımak'ta katledilenin de, Başbağlar'da kurşuna dizilenin de bizim insanımız olduğu gerçeğidir. Her iki katliamda katledilenleri anmak ve yeniden benzer katliamların gerçekleşmesinin zeminini ortadan kaldırmak, hepimizin boyun borcudur.

Katillerin ve karanlık noktaların açığa çıkabilmesi, toplumsal vicdanımızı açmakla başlar. Ne diyor, Sivas'ta gözümüzün önünde diri diri yakılan **Behçet Aysan**; **"Bense, yulaf koka / dağı ellerinde / dolasmak gibi kolaydır / sanırdım yaşamak ve sana kansız / bir gökyüzü / getirdim / getirebilsem ah, / -avlusunda çocukların / korkmadan oynadığı- / lalelerle / donanmış simli bir gökyüzü."**

Bu mümkün ve gerçekleştirilebilir bir dilektir!

'Bir şeyler kaçıyor' telaşı

GEÇEN gün bir danışman görüşme öncesi formuna

Hakan ARABACIOĞLU
Yaşam Koçu

şunları yazmış: **"Her günümü planlayıp hiçbir anımı boşa geçirmek istemiyorum. Her anım yeni şeyler yaparak, fark ederek geçmeli."** (Kendisinin izniyle yayınladım.) Bu yazıyı okuyunca adeta kendi üzerine yüklediği yükü hissettim. Bu nasıl bir baskıdır insanın kendi üzerinde yarattığı? Kendine nefes alacak bir alan bile bırakmadan her bir anı planlamaya çalışmak... Ben de böyleydim. O yüzden ne anlatmaya çalıştığını ve içindeki **"bir şeyler kaçıyor"** telaşını çok iyi anlayabildim. Kendimi yıllar içinde serbest bıraktıkça fark ettiğim bir şey var: **"Bir şeyler kaçıyor"** telaşıyla yaptığımız her şey aslında birçok şeyi kaçırmamıza yol açıyor.

Yıllar önce kendi kendime İspanya ve Fas'ı içine alan 1 aylık bir gezi yapmıştım. Elimde 3 ayrı rehber kitapla... Her şehirde görülmesi gereken neresi varsa, onları kitaplardan okuyup bir rehber kadar öğrenmiş oluyordum. Meydanlar, meydanlardaki muhteşem camiler, katedraller... Hepsini fotoğraflarda görmüş olduğum için kafamı kaldırıp baktığımda hiçbir şey beni şaşırtmadı o gezide. Bu geziden yıllar sonra Tibet'e gittim. Turun verdiği çok detaylı kitapçıkları -belki de yoğun çalışıyor olmanın verdiği yorgunlukla- okumak hiç içimden gelmedi. İlk gün 3500 metrede, basınç farkına alışamadığımız için yollarda bayılmayalım diye, otelden çıkmak bile yasaktı. 3M Migros büyüklüğünde sadece kurutulmuş yılan, denizati, çiçek, böcek satan eczaneler gördüm. Bizim anladığımız anlamda eczane yoktu.

Bildığım hiçbir şey bu ülkede işe yaramadığı için, aklım pes etti. Buradaki dünyayı anlamaya ve kavramaya yetmeyince zihnim resmen **"Ne halin varsa gör"** deyip dinlenmeye çekildi. O dakikadan sonra her şeyi bir çocuk merakı ile yaşamaya ve keşfetmeye başladım. Her şeyi bir çocuk gibi tadarak, içime sorarak, beğenip beğenmediğime karar veriyordum.

Bu tur, aklımın beni serbest bırakmasından dolayı hayatımdaki en güzel, en huzurlu turlardan biri oldu. Bundan birkaç sene sonra Tayland'a gitmeye karar verdim. 15 gün boyunca hiçbir şeye akılla karar vermedik. Ne haritamız, ne rehberimiz, ne kitabımız vardı. Kamımız acıktığında elimize tutuşturulan ilanları izledik, kendimizi yemek kitapları yazan bir kadının restoranında bulduk. Daha önce hiç denemediğimiz halde soldan akan trafikte motosiklet kiralayıp saatte 60 km hızla motosiklet kullandık. Köpekten bile korkan ben, filin boynuna oturup safaride fil sürdüm, timsah büyüklüğünde sürüngünler kovaladım.

Planlasak bu kadar güzel bir tatil olamazdı. Biz sadece karşımıza çıkanları her seferinde içimize sorduk, içimizin istemediği hiçbir şeyi yapmadık. İyi ki bir şeyleri kaçırmamak için 3 ayrı kiptan gideceğimiz yerleri okumadık. İyi ki plan yapmadık!